

barnen framför allt

Adoptioner - Bistånd - Fadderskap

**SVENSK
INSAMLINGS
KONTROLL**

Kontakter

BFA:s kontor

Box 10034, 434 37 Kungsbacka

Besöksadress: Energigatan 11

Tel: 0300-331 31

Telefontid: mån, ons, tor, fre: kl. 10.00-15.00

Tis: kl. 13.00-15.00.

Lunchstängt kl. 12.00-13.00

E-post: adoption@bfa.se

Hemsida: www.bfa.se

Har du frågor om adoption?

Ring eller skicka e-post till kontoret där Maria Berg, Helle Holst-Nielsen, Anna-Karin Stahre, Ann-Charlotte Särnbratt, Lia Vinitskaia, Lina Vikterlöf och Katarina Nilsson arbetar.

Vill du bli medlem?

Medlem i föreningen blir du genom att sätta in 450 kronor på pg: 42 04 45-9.

Styrelsen

Patrik Elisson,

Ordförande, tel: 070-209 54 01

Johan Persson

Vice ordförande, tel: 072-212 81 84

Johan Persson

Ekonomiansvarig, tel: 072-212 81 84

Hanna Bäck

Ledamot, tel: 070-887 71 46

Isabel Borrás Auli

Ledamot, tel: 070-729 94 80

Fredrik Carlström

Ledamot, tel: 076-779 74 14

Gunilla Granström

Ledamot, tel: 070-974 86 19

Jenny Westerlin

Ledamot, tel: 070-311 26 22

Sara Bondesson

Ledamot, tel: 070-211 44 36

Lars Kristiansson

Ledamot, tel: 073-509 2551

Har du frågor till styrelsen?

Om du har frågor eller funderingar som du vill att styrelsen ska ta upp, kontakta någon av ledamöterna/suppleanterna eller skicka e-post till adoption@bfa.se

Fadderbarnsverksamheten

Föreningen har en omfattande fadderbarnsverksamhet i Bolivia, Burundi, Kongo Kinshasa, Kenya, Litauen, Indien, Nepal, Polen, Sri Lanka och Vietnam.

Biståndsverksamheten

Föreningen har biståndsverksamhet i Bolivia, Indien, Kongo Kinshasa, Namibia, Kenya, Litauen, Burundi, Vietnam.

Redaktionen

Ansvarig utgivare: Patrik Elisson

Redaktör: Ann-Charlotte Särnbratt och

Pelle Hedebloom

Redaktion: Ann-Charlotte Särnbratt, Pelle

Hedebloom och Eva Överhammar

Grafisk formgivning: Eva Överhammar

Tryckeri: Tabergs tryckeri AB

Tidningen Barnen Framför Allt utkommer med fyra nummer per år.

Vill du skriva en artikel i tidningen?

Skicka e-post till redaktion@bfa.se

Deadline för material till nästa nummer

Lämna in din artikel senast 1 februari 2019.

Vill du/ni annonsera i tidningen?

Skicka e-post till redaktion@bfa.se

Omslagsfotot:

Foto: Senad Honic

Ordföranden har ordet

Snart är det jul. För de flesta av oss är det en tid för vila och eftertanke tillsammans med nära och kära. Och låt oss glädjas åt det. Ett sätt att skapa ännu bättre julstämning är att skänka en slant till någon som behöver den. Om du går in på vår hemsida och köper en get, eller kanske lite pennor och papper, så kommer du inte få något mer än ett fint kort och den stora tillfredsställelsen av att ha hjälpt någon i stället för att köpa något som du kanske ändå inte behöver. Kan avslöja att undertecknads släkt inte längre blir förvånade när de bara får ett litet kuvert med gåvokort i. Men glada blir de!

Och nu till något helt annat som julvärden brukar säga, BFA har tagit ställning! BFA har sedan en tid identifierat ett behov av att omvärdera och förändra förutsättningarna för arbetet med internationella adoptioner. Vi vill att Sverige ska bli ännu bättre på att ge adopterade och deras familjer bästa möjliga förutsättningar. Vi ser tre utvecklingsområden: För det första, ge relevant stöd till adopterade och deras familjer: Det svenska samhället har sett till att tiotusentals personer adopterats. Trots detta finns idag ingen instans som har ett tydligt uppdrag att ge adopterade stöd. Adopterade har varken rätt till psykologiskt stöd eller ekonomiskt stöd för att t ex söka sina rötter. BFA anser att den svenska staten ska ta sitt ansvar och möjliggöra ett relevant stöd till alla adopterade. Stödet skall vara livslångt och oberoende av vilken kommun eller landsting man bor i.

För det andra, förändra finansieringen av adoptionsverksamheten i Sverige: De tre svenska organisationer som förmedlar internationella adoptioner är ideella föreningar vars anställda personal utför själva förmedlingsarbetet. Förmedlingsverksamheten finansieras med den avgift som blivande adoptivföräldrar betalar i samband med adoptionen. Organisationerna hamnar härmed i beroendeställning till adoptivföräldrarna och en intressekonflikt kan uppstå där barnets bästa inte alltid överensstämmer med blivande adoptivföräldrars önskemål, vilket inte med säkerhet alltid är det som är bäst för barnet. Ekonomiska intressen bör inte heller vara sammanblandade med adoptionsområdet eftersom syftet med adoptionen då alltid kan ifrågasättas. BFA anser därför att finansieringen av internationella adoptioner behöver ses över. Samhället behöver ta ett större ansvar för kostnaderna.

För det tredje, det svenska samhället ska stötta och hjälpa till att utveckla adoptionsverksamheten: Genom socialtjänster, adoptionsorganisationer och domstolar godkänner och genomför det svenska samhället internationella adoptioner. Trots denna sanktionering finns det ingen instans som har till uppgift att utveckla regelverk och på annat sätt stötta och utveckla verksamheten. Det enda som finns är en tillsynsmyndighet som säkerställer att de tre ideella adoptionsorganisationerna följer befintlig lagstiftning. BFA anser att staten måste ta sitt ansvar och bidra till att adoptionsverksamheten utvecklas och följer med i samhällsutvecklingen.

BFA kan inte driva en sådan omfattande förändringar självt. Därför är vår förhoppning att vi ska kunna göra det tillsammans med andra organisationer som på olika sätt är engagerade i adoptionsverksamhet. Våra initiala kontakter har varit positiva.

Vår första aktivitet är att genomföra ett seminarium med politiker och beslutsfattare. I skrivande stund är planeringen att vi ska genomföra detta i Riksdagen i slutet av januari.

Att driva en sådan här förändring vore omöjligt om inte organisationen hade medlemmar. Alla vi som, i stort och smått, engagerar oss i BFA gör en ovärderlig insats för oss själva, för andra och framför allt för alla de barn där vi skapar en möjlighet att påverka deras liv i en positiv riktning.

Patrik Elisson, ordförande BFA

Innehåll 4 2018

Adoptionernas dag	4
Krönika Sara Day	7
Gunilla och Rasmus svarar	8
Ny adoptionslag	8
BFA genom Europa	10
Loui Sand	14
Sara Quick i Indien	17
Fadderbarnen växer upp	20
Julinsamling	24
Bolivia-Cochabamba	26

Barnen Framför Allt, BFA, är en ideell organisation för adoption, fadderskap och bistånd. Adoptionsdelen (BFA-A) är auktoriserad att arbeta med adoptioner från Indien, Litauen, Polen, Thailand, Tjeckien, Taiwan och Ungern. Biståndsdelen arbetar för att hjälpa barn i de länder föreningen har kontakt med. Medel för biståndet kommer från bland annat medlemsavgifter, donationer och hjälpinsamlingar.

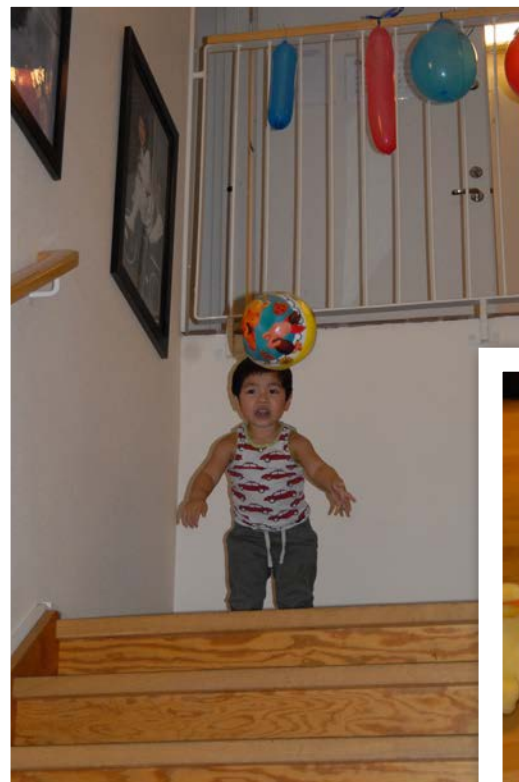
Mingel och mys på adoptionernas dag!

BFA tjuvstartade med att fira adoptionernas dag den 15 november. Det bjöds på varm korv och bröd till barnen, samt dricka och tilltugg. Både hemkomna familjer och väntande familjer var inbjudna. När mörkret lade sig över Kungälv på eftermiddagen, ringde den första familjen på. Sedan blev det full fart och fläkt på kontoret och som mest var det ett tjugotal familjer och barn som lyste upp med sin närvaro. Personalen på kontoret hade satt ihop ett bildspel med foton från de länderna som var representerade på träffen. Det var foton från Kenya, Vietnam, Bulgarien, Litauen, Ryssland, Taiwan, Thailand, Polen, Indien och Ungern.

Samtalsrummet på våning 1 hade förvandlats till ett lekrum. Det lästes saga och ritades teckningar i varje vrå. Lia och Lina från kontoret gjorde ansiktsmålning, men några av barnen var så duktiga på detta själva att de fick ta över. Trappan förvandlades till ett perfekt ställe att kasta boll. Några julklappar kunde också inhandlas i form av värmande vantar från Litauen och lite annat smått och gott. Vinsten av försäljningen går till bistånd. Möten och samtal, lek och bus präglade eftermiddagen.

Tack för att ni kom och lyste upp höstmörkret!

Ansiktsmålningen togs snabbt över av de verkliga proffsen, barnen.

När lokalerna fylls av barn
och familjer blir det extra
tydligt varför vi gör det vi gör
och heter det vi heter
- Barnen framför allt!

KRÖNIKA:

Hur känns det att vara adopterad?

Jag har fått den frågan fler gånger än jag kan räkna, under hela mitt liv. Ofta har den ställts av nyfikenhet, i all välmening. Ofta helt oskyldigt, ungefär som man frågar "hur mår du?".

Jag har däremot reagerat väldigt olika på frågan, beroende på var jag befinner mig i livet. Jag har skämts och inte velat prata om det alls, känt det som om någon kommit på mig med en hemlighet jag inte har varit redo att berätta om. Jag har börjat prata om något annat och försökt undvika mer frågor. Jag har blivit irriterad och känt att det har varit en dum fråga, på gränsen till kränkande. Skulle jag fråga en man hur det känns att vara man? Hur känns det att vara kort, att ha stora fötter? Jag har varit frustrerad över svaret, eftersom jag ju inte har något annat att jämföra med känns svaret ofullständigt. Jag kan ju inte svara att det känns bättre att vara adopterad än att inte vara det, för mig finns ju bara min verklighet och mina erfarenheter. Men nu på senare tid har jag börjat berätta det lilla jag vet. Blivit glad och stolt över att någon varit intresserad av att höra min historia.

Jag har blivit vän med min bakgrund, och har blivit intresserad av mitt ursprung. Jag har förstått att jag inte ska ta frågan som ett påhopp, ett utpekande av mig som person. Ju mer jag landade i en trygghet i vem jag var och var jag kom ifrån, desto lättare blev det att svara på frågan, det lilla jag nu vet i frågan när det kommer till fakta, tal och tid.

Svaren på frågan är lika många som det finns adopterade. Kanske var det en anledning till min frustration, förenklingen och generaliseringen av att slå ihop alla historier till en gemensam upplevelse. Jag kan ju bara svara för mig, hur jag känner, vad jag tycker och tänker. Samtidigt, med dagens politiska klimat, har jag börjat känna mer och mer att det är viktigt att göra min röst hörd. Det bästa sättet att tysta kritiska röster är att bevisa motsatsen, bevisa att ett främlingsfientligt argument inte håller. Bevisa att blod inte är tjockare än vatten, sprida min och andras historier och röra runt i grytan, visa nyanserna och bidra till att omvärdera falska föreställningar. Det finns mycket fördomar om adoption och tyvärr visas ofta en ensidig bild upp i medierna, en bild som dessvärre sällan är positiv. Det finns alla typer av historier och självklart misstror eller nonchalerar jag inte statistik och undersökningar. Däremot är det olyckligt att de positiva upplevelserna och berättelserna sällan får samma plats och uppmärksamhet.

När jag fick frågan om jag ville skriva krönikor för Barnen Framför Allt tvekade jag inte en sekund. Jag är glad och stolt över att ha fått förtroendet att berätta, reflektera och fördjupa mig i både min egen och era historier. Det känns fint att få ta del av och få en inblick i adoptionsvärlden 2018 och få möjlighet att dela upplevelser och erfarenheter.

Mitt svar på frågan har ändrats, fördjupats och mognat under åren. Idag svarar jag att det ger mig en känsla av att vara en världsmedborgare, att mina barn fått mig att se min historia på ett helt annat vis, att jag fått en andra chans och att jag börjat fundera på att söka mina rötter men inte riktigt är där än. Sist men inte minst svarar jag genom att ställa en fråga tillbaka som lägger grunden till vad jag kommer berätta. Jag svarar: Vad vill du veta?

Text: Sara Day

Möt Sara Day, Barnen Framför Allts nya krönikör

Sara föddes i Iran 1977 och kom till Sverige nio månader gammal. Under adoptionsprocessen hade Saras föräldrar blivit gravida och kort efter att Sara kom hit föddes hennes lillasyster. Ytterligare två systrar föddes under första halvan av 80-talet.

Sara utbildade sig inom journalistik och kommunikation i Stockholm, Sydney och London. Nu är hon tillbaka hemma på västkusten och arbetar med marknadsföring och kommunikation. Här bor hon med sina två barn varannan vecka och sina föräldrar och syskon nära intill sig. 10 småkusiner blir det när hela familjen samlas.

Sara var en av de åtta finalistkandidaterna till Lyssnarnas sommarvärd i P1 2018, men kom inte hela vägen. Därför är vi mycket glada att istället kunna presentera och få ta del av hennes tankar och ord i krönikeform i vår tidning.

Gunilla och Rasmus svarar

I den här spalten kommer vi, Gunilla och Rasmus, att ta upp frågor som kan beröra både adopterade och adoptivfamiljer. Ofta finns det inte ett universellt svar - utan snarast handlar det om vad som kan vara mer eller mindre rätt för den enskilda personen eller familjen! Från våra olika perspektiv kommer vi i fortsättningen att ta upp olika tankar kring adoption. Du är välkommen att själv komma med frågor till den här spalten.

En fråga som adoptivföräldrar kan brottas med är:

Ska man berätta allt man vet för barnet om dess bakgrund i de fall när det finns mycket svåra saker som exempelvis fysisk och psykisk våld, sexuella övergrepp eller andra hemska trauman?

Gunilla: Det här kan vara ett svårt etiskt dilemma eftersom grunden alltid måste vara att varje barn har rätt till att äga sin historia och det får inte finnas en tveksamhet hos barnet kring att föräldrar kan undanhålla viss information. Generellt är det viktigt att barnet är den första som får kännedom om sin historia – rätten för varje individ att få äga sin historia och att som adopterad själv få avgöra i vuxen ålder vem man vill dela sin historia med. Att känna sin historia är en viktig del av ens identitet oavsett hur mycket eller lite man vet. Det är också en viktig del för att barnet ska kunna "att få ihop" saker och ting – att sätta in sig själv och den nya familjen i ett sammanhang och skapa begriplighet. När det finns mycket svåra saker i historien blir det smärtsamt – för både föräldrar och barn. Jag tänker att det börjar med att föräldrarna själva måste

kunna förhålla sig till sitt barns bakgrund och för det kan man behöva få hjälp att prata om innan de kan prata om det för sitt barn. Om man som förälder oroar sig eller grubblar över sitt barns bakgrund är det viktigt att man söker hjälp för att prata om det svåra. Ibland kan saker bli större än de behöver vara för att man oroar sig. Självklart måste svårare saker i historien anpassas till barnets ålder och utveckling. Även här tänker jag att det ibland kan vara klokt att rådgöra med någon annan inför att man pratar med barnet om det svåra för att få stöd och råd kring hur och när det är lämpligt att prata. Det kan även behövas tid både före och efter ett sådant samtal så att man kan ta hand om reaktioner och tankar som kanske inte kommer med en gång. Sedan ska vi ju inte glömma att barn ofta vet mer än de kan uttrycka och ibland är det även barnet som tar upp det svåra utan att föräldrarna är beredda. Det viktiga i ett trauma är inte alltid själva traumat i sig utan hur vi tar hand om och agerar efteråt. Det värsta som kan hända är när det blir en "familjehemlighet" som finns men som ändå inte pratas om eller i värsta fall blir känd i efterhand genom bakgrundsdocument hos svenska myndigheter. Sedan är det ju inte självklart att alla adopterade

vill prata om eller veta alla detaljer i sin historia – allt bygger på respekt för vad varje person ytterst vill och att man ställer sig frågan för vems behov – föräldrarnas eller barnets?

Rasmus: Jag tycker att man alltid ska berätta för barnet om deras bakgrund, speciellt i fall där barnet har många funderingar kring sin bakgrund. Oavsett händelse så är det viktigt att vara så ärlig som möjligt. Det är viktigt att ha en bra relation till sitt barn och att vara ärlig är en bra grund för att kunna bygga en bra relation. Hur man framför svåra och jobbiga saker för sitt barn är komplicerat eftersom barn oftast kan bli väldigt ledsna och kan skuldbelägga sig själva. Därför är det viktigt att känna av när och hur man ska framföra det svåra och försöka avdramatisera det jobbiga. Det är även viktigt att man är tydlig med att det inte är något fel på barnet och att barnet alltid ska känna att det kan prata om tankar som kommer att uppstå. Det viktigaste är nog att föräldrar har förståelse för hur barnet kan känna och ge stöd åt det. Ibland kan barn behöva prata med andra än föräldrar.

NY ADOPTIONSLAG

Det har det kommit en ny och modern adoptionslagstiftning som började gälla den 1 september 2018. De viktigaste nyheterna är att sambor får adoptera, medgivandetiden förlängs till tre år och det blir ingen övre åldersgräns.

Den nya adoptionslagen har barnets bästa som utgångspunkt och lagstiftningen har moderniserats på flera punkter. Avsikten är att stärka barnens rätt både när det gäller nationella och internationella adoptioner.

När det gäller reglerna om socialnämndens utredning i adoptionsärenden införs förenklningar. När adoptionsprocessen sker i domstol ska socialnämndens utredning göras på samma sätt som en vårdnadsutredning. Domstolen ger socialnämnden i uppdrag att utse någon som gör utredningen. Det är sedan utredaren som lämnar ett förslag till beslut direkt till domstolen utan att socialnämnden fattar beslut.

Medgivandet att få påbörja en adoptionsprocess förlängs från två till tre år. Giltighetstiden för medgivande som fortfarande gällde den 1 september 2018 kommer att gälla tre år i stället för två år.

I lagen skrivs nu in en skyldighet för adoptivföräldrarna att upplysa barnet om att det är adopterat. Detta ska ske så snart det är lämpligt.

Fler utländska adoptionsbeslut ska erkännas i Sverige utan att en särskild prövning behöver göras här i landet.

Åldersgränsen på 42 år som funnits efter ett rättsfall i Högsta Förvaltningsrätten år 2006 har nu slopats. Jag var den advokat som var ombud och förlorade när den praxisen fastställdes. Men nu äntligen har den linje som jag drev i målet vunnit gehör hos lagstiftaren. Jag kan också konstatera att lagstiftaren till och med använder mina argument ordagrant när man tydliggör att åldern endast ska vara en av flera relevanta omständigheter vid en samlad bedömning av sökandens lämplighet. Man säger bland annat att "Framför allt tar en lagstadgad åldersgräns inte tillräcklig hänsyn till individens förutsättningar i det enskilda fallet och riskerar därför att leda till resultat som inte är till barnets bästa".

Sambor får nu möjlighet att adoptera på samma sätt som gifta par. Dock ska tilläggas att alla länder inte accepterar sambor.

Om ni har frågor om den nya lagstiftningen är ni välkomna att kontakta BFA.

Eva Jonasson-Melin, advokat och ledamot i Adoptionsgruppen

Gunilla Cederholm Wilhelmsson, verksam som leg psykoterapeut och familjeterapeut vid Lainio Centret och sedan många år är specialiserad på adoptionspecifika frågeställningar, barn med special needs och arbetar med stöd till adoptivfamiljer och adopterade.

Rasmus Cederholm, adopterad, 18 år och studerande. Du når Gunilla och Rasmus via mail: adoption.familj@telia.com

BFA genom Europa

Under hösten har BFA varit på resor i två av våra fyra europeiska samarbetsländer. Den första resan, i slutet av september, gick till Ungern och den andra resan i början av oktober, gick till Tjeckien.

Ett av villkoren från Myndigheten för familjerätt och föräldraskapsstöd (MFoF) för att vi skall få samarbeta med våra länder, är att vi regelbundet besöker länderna. Det krävs åtminstone en resa per auktorisationsperiod och en auktorisation gäller vanligtvis i ett eller två år. BFA har alltid ansett att resandet till våra samarbetsländer är en viktig del i vårt arbete. Att träffas fysiskt och ge varandra inblick i respektive kulturer, dela erfarenheter och kunskaper, är att utvecklas.

Helle Holst-Nielsen och Ann-Charlotte Särnbratt togs emot av BFA:s kontaktperson Andrea Helme Hankinssen i Ungern och hon hade förberett ett program för oss. Vi fick möjlighet att besöka regionen Miskolc som ligger ungefär två timmar norr om Budapest. BFA har förmedlat ganska många barn från det området. Där besökte vi också Youth Protection Service – sociala myndigheter som har hand om barnen som adopteras internationellt. Vi träffade motsvarig instans i Budapest. Eftersom vi samarbetar med centralmyndigheten via vår kontaktperson Andrea, så var ett besök där en självklarhet. Dr Erika Nadai, jurist på centralmyndigheten, menar att de har stort behov av familjer som vill adoptera de ungerska barnen. De söker särskilt

BFA:s kontaktperson i Ungern Andrea Helme Hankinssen och Helle Holst-Nielsen framför Centralmyndigheten i Budapest.

Adoption från Ungern

- Ingen väntetid att få starta
- Väntetid till barnbesked: 6 mån-18 mån. Kortare väntetid om du är öppen för barn över fyra år.
- Väntetid till resa: ca 2-3 månader
- Ålder på barn: ca 3-4 år. Det finns många syskonpar
- Vistelsetid i landet: ca 6 veckor

Barnens bakgrund: Ofta finns god kännedom om barnens bakgrund i Ungern. Utvecklingsförseningar är vanligt förekommande och en del av barnen har också i förväg kända särskilda behov. Det är vanligt att missbruk, psykisk ohälsa eller annan svår social bakgrund förekommer hos de biologiska föräldrarna. Barnen placeras vanligtvis i fosterfamiljer.

Hör av dig om du vill veta mer om adoption från Ungern till:

Helle, helle@bfa.se, 0300-331 36 eller Ann-Charlotte, ann-charlotte@bfa.se, 0300-331 37

För mer detaljerad information om adoption från Ungern, se vår hemsida på:

<https://www.bfa.se/adoption/lander-och-vantetider/ungern/>

Adoption från Tjeckien

- Ingen väntetid att få starta
- Väntetid till barnbesked: För barnlösa familjer är väntetiden i snitt ca 2 år. För familjer med barn sedan tidigare, ca 3 år. Är du öppen för lite äldre barn och/eller öppen för barn med särskilda behov, kan det gå fortare.
- Väntetid till resa: ca 1-2 månader
- Ålder på barn: ca 2-4 år.
- Vistelsetid i landet: upp till 8 veckor

Barnens bakgrund: Det finns ofta god kännedom om barnens bakgrund i Tjeckien. Utvecklingsförseningar är vanligt förekommande och en del av barnen har också i förväg kända särskilda behov. Det är vanligt att missbruk, psykisk ohälsa eller annan svår social bakgrund förekommer hos de biologiska föräldrarna. Barnen bor ofta på barnhem Tjeckien.

Hör av dig om du vill veta mer om adoption från Tjeckien till:

Ann-Charlotte, ann-charlotte@bfa.se, 0300-331 37 eller Lina, lina@bfa.se, 0300-331 47

För mer detaljerad information om adoption från Tjeckien, se vår hemsida på:

<https://www.bfa.se/adoption/lander-och-vantetider/tjeckien/>

Barnhemmet Rege Utcai Gyermekotthon i Budapest.

Youth Protection Service i Miskolc.

BFA:s kontaktperson Andrea Helme Hankinssen, Dr Erika Nádai, chef på Centralmyndigheten i Budapest, Helle Holst-Nielsen och Ann-Charlotte Särnbratt.

efter familjer med medgivande för ett syskonpar eftersom de många gånger har syskonpar för adoption.

I Tjeckien, några veckor senare, hade BFA blivit inbjudna att hålla i en programpunkt på en konferens som anordnades av centralmyndigheten i Brno. Konferensen riktade sig till europeiska centralmyndigheter och programmet innehöll i huvudsak två punkter: Rotsökningsfrågor samt hur man finner familjer till barn med allvarliga särskilda behov.

BFA:s föreläsning hade rubriken "Finding a special family for a special child". Här berättade Ann-Charlotte Särnbratt och Lina Vikterlöf om BFA:s arbete att finna lämplig familj till barn med i förhand kända särskilda behov. Även Gunilla Cederholm Wilhelmsson, legitimerad psykoterapeut, var inbjuden och höll en del av föreläsningen med inriktning på bland annat familjens nödvändiga förberedelse och anpassning till det specifika barnet.

BFA åkte också och besökte ett barnhem i Most, som ligger nordväst om Prag, nära den tyska gränsen. På besöket var även Gunilla Cederholm Wilhelmsson med. Det blev en givande diskussion som handlade mycket om förberedelse av barnet samt familjens interaktion med barnet under den första veckan på plats i Tjeckien.

Båda länderna har barn med liknande bakgrund, och båda länderna ser fortfarande att internationella adoptioner kommer att behövas, då de inte själva lyckas placera alla barn inom landen. BFA kan starta nya familjer för både Ungern och Tjeckien.

ADOPTIONER

En solig förmiddag utanför barnhemmet i Most.

Framför porten till centralmyndigheten i Brno.

BFA besöker barnhemmet i Most: Zuzana Senciová, Lina Vikterlöf, Helena Cidrichová, Stanislava Kopecká, Ann-Charlotte Särnbratt, Ivona Pokorná och Gunilla Cederholm Wilhelmsson.

Lina Vikterlöf och Ann-Charlotte Särnbratt från BFA medverkar vid en konferens i Brno 9-10 okt.

Landslagsspelaren som står upp för alla

TEXT: PER EMIL HEDEBLOM FOTO: PRIVAT/SENAD HONIC

Det finns många ingångar om man vill beskriva människan Loui Sand. Men tatuerat längs med halsens vänstra sida finns tio tecken. Tio tecken som betyder allt. Solidarity.

Louise Loui Sand

Ålder: 25 år

Gör: Spelar handboll på elitnivå i franska ligan

Klubb: Fleury Loiret Handball, sedan 2018.

Tidigare klubbar: Kärra HF, IK Sävahof, Brest Bretagne

Position: Vänstersexa

I februari i år stod det klart att det inte skulle bli någon fortsättning med Brest i franska handbollsligan och i mars blev det officiellt att den nya klubben heter Fleury Loiret för Loui Sand. I augusti skrev hon på Instagram: "Vi är mer ett lag här, inte massa brudar som leker bäst i världen samtidigt. Passar mig bättre helt enkelt."

– Om du skulle fråga mig vad solidaritet är så skulle jag knappt kunna svara, men jag älskar det. Hur svårt är det att vara solidarisk?

Loui Sand växte upp i Kärra på Hisingen. Hennes föräldrar bor kvar i samma radhus där hon och hennes sex år äldre bror tillbringade sin barndom. Och hon ser helst att de blir kvar där.

– Jag älskar Kärra, trivs jättebra där. Dock är det nu väldigt många som röstar på rassar, men jag älskar det ändå, säger Loui. De senaste årens politiska utveckling är ständigt närvarande i Louis medvetande, SD i riksdagen, den ökande polariseringen och normaliseringen av rasistiska uttryck. Det har nått en nivå som gör att hon till

och med uttrycker det som en ynnest att få vara utlandsproffs just nu.

– Jag vill inte ens hem, för jag skäms. Speciellt runt valet. Jag vill inte hem, för det är inte det jag kommer ifrån. Det är inte mitt Sverige. Det är inte det landet jag blivit uppfostrad i. Och det gör mig så sjukt besviken och ledsen.

Visst fanns det rasism även förr, men det fanns starkare motkrafter och färre kanaler. – Att vara mörk i Sverige är jobbigt, och det är svårt emellanåt. Men jag har haft turen att jag alltid varit omringad av bra människor, som har hjälpt och stöttat mig. Det var mycket ord när jag var yngre. Men nu när jag är vuxen hör jag nästan aldrig n-ordet.

Att flytta från Sverige och handbollen i Sävahof till Frankrike och ett proffsliv var naturligtvis en rejäl omställning både sportsligt och kulturellt.

– De ljusa är typ i minoritet i Frankrike. Jag är vanlig här och det är det skönaste. I början fick man ingen uppmärksamhet alls. Det var nästan irriterande, haha.

Orden och tankarna smattrar ur Loui som om de uppstår i stunden, men det är tydligt att det är väletablerade idéer som kommer till uttryck – inga motsägelser eller halva tankebanor, allt följer en linje. En fråga om att vara en förebild glider in i ett resone-mang om att kunna stå för det man står för. Om någon då väljer att se upp till en som en förebild så är det just för de åsikterna, och därför går det inte att ändra på sig bara för att man har hamnat i en position där man faktiskt är en förebild. Resonemanget vandrar vidare in på stolthet och fördomar – om att fördomar uppfattas som något negativt, men att alla är fyllda av dem och det är först när man är för stolt för att ompröva sin fördom som det uppstår problem.

– Självisikt är A och O för mig. Jag vill inte vara en perfekt människa, man kan inte vara det. Men man kan alltid jobba på sina brister, om man vet om dem. Då kommer man väldigt långt, tror jag.

Loui började arbeta som elevassistent direkt efter gymnasiet. En kort stund var hon

orolig att eleverna på skolan, där hon var den enda mörkhyade, skulle reagera på hennes utseende. Men hon förklarade för eleverna att det inte skulle funka, att hon är känslig och skulle bli ledsen om de särbehandlade henne därför. Tillsammans med eleverna bestämde hon att ingen kommenterar någon annans utseende. Den regeln följdes av alla från dag ett.

– Det är så fint med barn att de inte ser på ytan på samma sätt. En av mina kompisar kom hem till sin mamma när vi var små och sa "Visste du att Loui var adopterad?!". Men det är svårt att bortse från utseendet, jag är

likadan när jag beskriver någon. Men vad är syftet? Det finns ju namn! Det spelar ju ingen roll hur man ser ut, för det säger ändå inget om människan.

Loui berättar om några typiska saker hon upplever som tröttsamma med hur folk betar sig mot henne som adopterad. Som att hon alltid vet vilka frågor som kommer från okända som vill lära känna henne som person:

Var kommer du ifrån?
Är du adopterad?
Saknar du dina riktiga föräldrar?

Ska du inte vara med i Spårlöst?
Tänker du på hur du hade varit i Sri Lanka som människa?
Kunde din mamma och pappa inte få barn?
– Jag är trött på att bli intervjuad av folk jag inte känner, som bara är nyfikna! Det är stor skillnad på att vara nyfiken och intresserad enligt mig! Det är en bra gärning att adoptera säger dom också. Men en bra "gärning" för mig är att skänka kläder eller bli fadder. Mina närmaste vänner har aldrig någonsin frågat dessa frågor till mig. Men dom tar för sig, som inte känner mig. Detta

är mina privataste frågor och hälften av dom kan jag inte ens besvara. Vilket också suger emellanåt.

En landslagsspelare i handboll som blivit blockad av Jimmie Åkesson på twitter, som hamnat i handgemäng med sverigedemokrater utanför ett köpcenter och som inte räds att sticka ut hakan. Det är kanske inte den typiska idrottspersonen i Sverige. Men här kommer solidariteten tillbaka. Louie Sand är tydlig med att hon inte tar den platsen hon tar för sin egen skull, hon gör det för alla dem som inte vågar eller kan. Det kan handla om att ta diskussionen med SD-anhängare eller att rikta strålkastarljuset mot damhandboll.

– Jag kan säga att jag är bäst bara för att sprida damhandbollen. Jag kan kosta på mig det. Om GP skriver att "Jag är bäst" så klickar folk in. Och då sprider jag damhandbollen.

Alla som känner mig vet hur jag är ändå.

Rishikesh, nordöstra Indien.

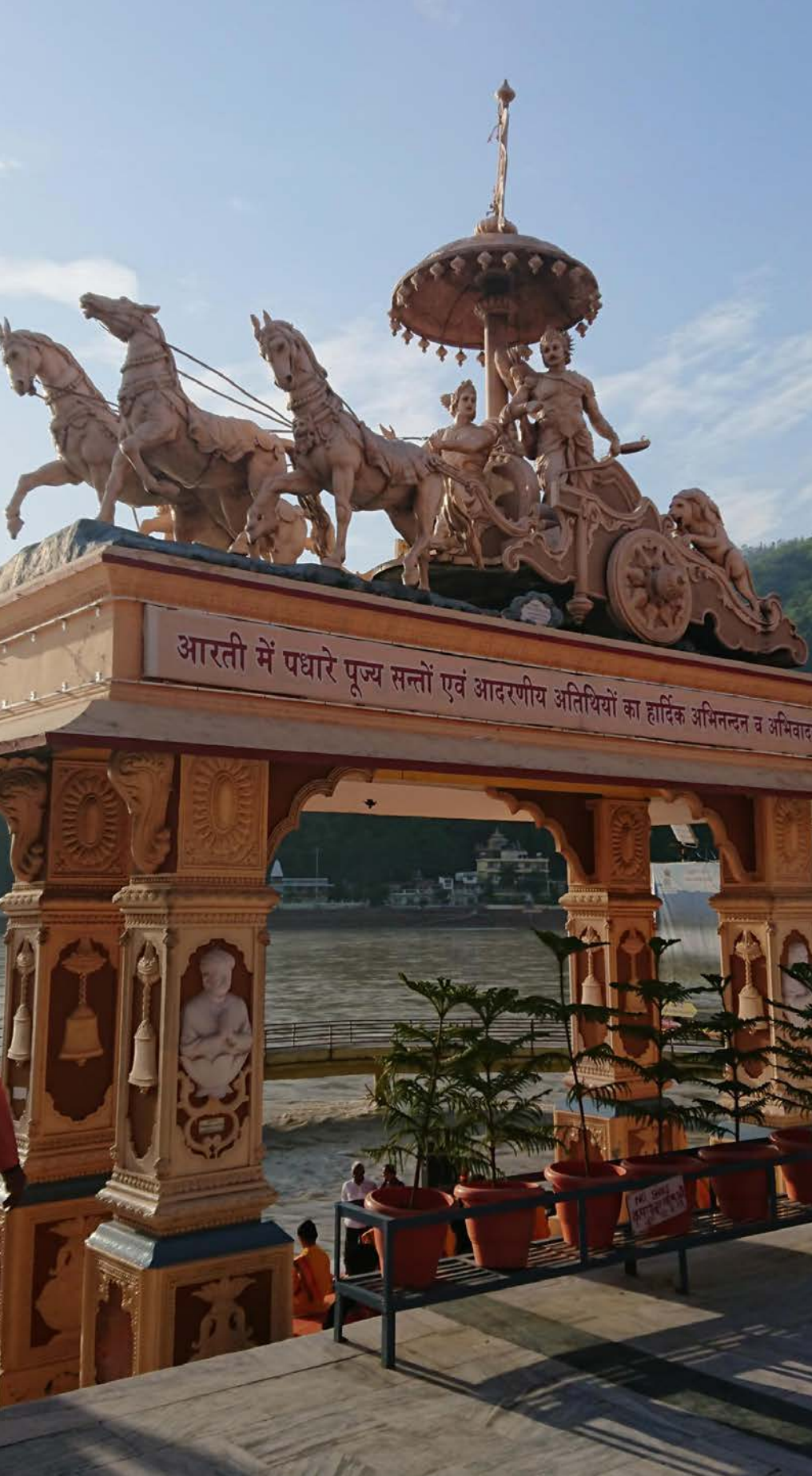
TEXT: SARA QUICK

Det sägs att detta är platsen där moder Ganges stiger ner från Himalayas bergskedja. I flera sekler har det varit känt att där berg och flod möts uppstår en speciell energi ämnad för yoga och meditation. Därför har regeringen nu minskat den kommersiella verksamheten här, för att Rishikesh ska behålla sin energi. Som ni kanske redan vet har floden tillskrivits egna juridiska rättigheter. Vilket är lätt att förstå när man ägnar en dag åt att följa vattnets rörelse. Hon svalkar i hettan, människor tvättar, badar, dricker, semesterar, odlar och fiskar. Längs slingrande vägar ner mot floden skyltas det om healing, yoga, meditation och energier. Allt så naturligt här. Känns befriande. Jag har påbörjat en månads meditationslärarutbildning på en liten skola uppe bland bergen. Vi är en liten grupp, väl omhändertagna. De leende lärarna är glada över att jag

återvänt hem till mina rötter. De vill lära mig Språket och hur man lagar chai-te och de har alla olika specialiteter inom bland annat rening, koncentration, andning, filosofi, meditation och Ayurveda.

Både Indien och jag har utvecklats sedan jag först besökte landet för nu snart tio år sedan. Jag har lärt mig koderna bättre, förhållningssätt och att inte ta in för mycket. Smälter samman med hud, sinne, steg och själ. Känns fint. Bara få vara och inte behöva tänka och känna att man måste vara lite bättre på allt för att få tillhöra. Köpte mig fri från känslan av växande främlingsfientlighet i Sverige. Kanske behövdes den delen skalas av för att jag nu ska kunna verka mer på djupet med meditationen. Denna resa leder till länder dit min hudfärg för en gångs skull nu ger mig mer fördelar än nackdelar.

En ny erfarenhet som jag hoppas kunna förbereda mig bättre den dag jag återvänder. Inre rötter som bär mig när det yttre blåser. Som Seinabo Sey sjunger: "I love it here 'cause I don't have to explain... Back home they tear my soul apart..." Här berörs varken jag eller andra av adoptionen, jag får vara precis den jag är, precis i nuet. Fri. Har funderat på betydelse av vår bindning till namn, födelsedag, kön, ras, biologi och rötter. Går emot anknytningsforskning och samhällets konstruktioner som tidigare gjort mig så sårbar. Min erfarenhet från meditationen säger nu att vi är mycket djupare än så – djupare bindningar med evigheten, finns inte ens en separation, bara en illusion enligt den indiska filosofin... och hur ska jag nu svara på den ständiga adoptionsfrågan "varifrån kommer du egentligen?" Herregud, vem vet!? Inte jag i alla fall. ➔

Dessa skoldagar har blivit vardag, vi går djupare och djupare in i meditations-tekniker. Mina steg börjar minnas alla småvägar, broar och människor som ler och hälsar. Stannar till hos vänner och

dricker te. Egna favoritplatser formas. I den tomma byggnaden bredvid har svalorna byggt sina bon. De bor högst upp tillsammans med friheten. Betraktar deras rörelse, mod och avundas deras

förmåga att en rörelse utgör endast en tanke. Finns ingen separation. Älskar den här platsen och människorna jag möter, allt som de delar med sig av. Meditationen öppnar dörrar och ger svar på frågor som känns viktiga inom mig. Ibland blir smärtan ett lidande men försöker andas igenom kropp och själ och de livstider den bär på. Buddha sa en gång att smärta är naturligt men lidandet ett val. Tiden glider ur mina händer när min filosofilärare Ram berättar om livsenergin, chakran och elementen. Och när vår älskade Koshal kommer med sin mjuka fina energi och chantar de vackraste mantran, ja då öppnar sig en helt ny värld. Köper för tunga böcker som handlar om Indiska filosofer som jag önskat att jag lärt mig om i skolan. Indisk filosofi expanderar mitt sinne. Här i staden finns även den vackraste av statyer. Den föreställer Krishnas och Arjunas samtal från slagfältet i Bhagavad-Gita. Meditationen för med sig kunskap som inte går att läsa sig till. Blir lite rädd att en dag återvända med så mycket ny kunskap, som inte alltid förstås i väst eller av mina nära. Klarar jag då av att hålla min egen riktning och stå upp för min sanning?

Mandeep, min mantra-lärare blir min första hinduiska spirituella lärare, trots avsaknad av vitt skägg. För han pratar utifrån hjärtat och alltid med olika perspektiv och trots timmar av filosofi märker jag inte en enda gång av att han värderar, dömer eller jämför. Han säger till och med att moder jord och våra djur kan vara våra främsta lärare. Hon som lär oss om tålmod och om allas likas värde. Den feminina beskyddande kraften. Han berättar att mantran är en energinyckel av ljudvibrationer som öppnar dörrar till universums visdom och som stillar sinnet. Även vårt tal är mantran, som bör göras med eftertanke. Varje lektion gör mig tårögd, mina ben domnar bort utan min vetskap och det tar ända in till midnatt att processa. Veckorna går, utbildningen avslutas men inte min hunger efter mer. Så jag fortsätter fördjupa mig i mantran.

Lärt mig så mycket, dykt så djupt in, fått så mycket stöd. Olika meditationstekniker och verktyg för att se bakom illusionen. Tacksam. Som att ömsa skinn och omskapa eller minnas det jag en gång glömde. Allt blandas nu med känslan av frihet.

Frihet att lifta i fart med monsunregnet och bara våga leva i sekunden. Älskar rörelsen lika mycket som meditationens stillhet.

Några månader innan jag påbörjade min resa kontaktades olika myndigheter och organisationer för att begära ut mina adoptionshandlingar. Ett försök till ett röttersök. Men jag hade inte kunnat föreställa mig hur smärtsam den processen skulle bli. Varje halvtomt papper som skickades hem, nekande eller rundgång av ständigt vidarebefordrande av information, oförståelse hos indiska ambassaden, återvändsgränder och de svarta strecken efter kolumnen där mina biologiska föräldrars namn borde skrivits ner.

En vinterdag befinner jag mig på ett torg i Stockholm för att demonstrera för mina röttersöksrättigheter som adopterad. Kanske det största jag gjort för mig själv. Annars alltid så lätt att stå upp för andra. Men från min adoptionsorganisation fick jag sedan hjälp med mejlkontakt med State Adoption Resources Authority för distriktet Maharashtra i Indien. Därför går min sista resvecka i Indien till Mumbai med förhoppning att få hjälp att gå vidare. Men kontakten uteblir, inga mejl besvaras. Övar på att det som sker är menat, kanske inte min tid nu. Jag misströstar inte. Jag har ju ryggsäcken fullpackad med indiska filosofer som hjälper mig se nytt, malas som lugnar

mig och färgglada sjalar för att få lite färg på tillvarons resande och en silkeslen vit rund sten från Himalayas berg. Men kanske värdefullast av allt är de nya perspektiven från meditationen om ursprung, anknytning och bindningar som nu befriar mig från tidigare existentiell oro. Släpper röttersöket för denna gång, söker på annat vis. Färden går nu vidare till Bali för att omsätta den spirituella kunskapen i praktik och vardag och fortsätta mitt volontärarbete med de mest utsatta och missförstådda, hundarna.

När fadderbarnen växer upp

Det var 2008, spänd förväntan på skolgården till FEPAMs skola i östra Kongo, när vi från BFA mötte de första fadderbarnen för att bekanta oss, lämna över presenter och för att ta ett gruppfoto på barnen. →

Enok hade fått en grön- och vitrandig tröja av sin fadder. Den åkte på direkt, före fotograferingen. Det var femton fina ungar som undrade vad nu detta skulle bli. Lite misstänksamma och oroliga, lite nyfikna och förvåntansfulla. Kitenge var inte med. Hon var på sjukhus i Bukavu. Hon hade fött ett barn. 14 år gammal. Kitenge är fortfarande mitt "fadderbarn".

Att vara fadderbarn är ett privilegium, man får gå i skola. Man har chans att få en hygglig framtid. Att vara fadder är också ett privilegium, man kan få följa en ung människas väg och val i en annan kultur än den egna.

Det var tio år sedan. Då hyrde FEPAM skollokaler på eftermiddagarna av Swedish Free Mission i Uvira, den lilla staden vid Tanganyikasjöns nordliga spets. Lärarna arbetade helt ideellt. Sedan dess har BFA bekostat en skola med nio klassrum, fem i det första skolhuset på tomten som kommunen släppte till, alldeles invid en kyrkogård, två klassrum i ett alldeles nytt skolhus (BFA-tidningen nr 1 och 2 - 2018) och två klassrum i ett hus som FEPAM får låna av Jehovas Vittnen. Skolan är uppdelad i Pre Primary-, Primary-, och Secondary School. Enok, Kitenge (jo, hon fortsatte skolan) och de övriga fadderbarnen har alltså kunnat få en 13-årig skolgång i FEPAMs regi. FEPAM behöver inte lägga ut pengar på att hyra lokaler. De kan istället satsa på skolmaterial. Lärarna, som tidigare arbetade helt ideellt kan få en liten ersättning, tack vare fadderbidragen.

Andra gången BFA besökte Uvira och FEPAM hade Enok på sig den grönrandiga tröjan. Nu kände vi varandra. Enok följde med på vår promenad när vi hälsade på hos de olika fadderbarnen. Vi besökte även Enoks hus. Han bor tillsammans med sin mamma och storasyster i ett hus som de hyr. Vi fick inte träffa mamman. Hon jobbade på den lilla åkerlotten en bit upp i bergen. Enok är en öppen och samtidigt fundersam pojke.

Nu fick jag äntligen träffa Kitenge! Hennes lille son hade hunnit bli några år gammal. En jättefin unge som heter Merci (Tack). När Kitenge är i skolan tar hennes mamma hand om Merci. Kitenge är handikappad. När hon var baby krökte det ena benet sig i knäleden och gick sedan inte att rätta ut. Hon förflyttar sig genom att hoppa på ett ben. Jag tänker att hon kommer att få problem när hon blir äldre för att hon tvingas att belasta kroppen så fel.

Och så har åren gått. Nu, 2018 har Kitenge och Enok gått ut FEPAMs Secondary School med mycket goda betyg. Kitenge har fått ytterligare utbildning genom en organisation ledd av dr Dennis Mukwege, årets freds-

pristagare. Kitenge, hennes mamma och lille Merci lever under oerhört knappa förhållanden.

Enok vill bli lärare i Franska som ju är ett av de officiella språken i Kongo Kinshasa. Mihigo, fadderansvarig i FEPAM/Kongo, hoppas på att få anställa honom i FEPAM-skolan så småningom! Kitenge vill bli sjuksköterska, kanske barnmorska. Hon har alltid tänkt sig den inriktningen.

Vill vi fortsätta att sponsra? Det blir dyrare... Det fodras dubbelt eller tredubbelt fadderbelopp. JA! Så klart vi vill! Vi faddrar har följt de här barnen genom åren. Och det visar sig att de har kapacitet och energi för ytterligare ett par år för att sedan kunna vara med och bygga ett bättre liv för sig själva och för andra. Vilken chans!

Vi har redan fler goda exempel på "FEPAM-fadderakademiker": En revisor, en läkare, en jurist och fler på gång. Visst gör BFA skillnad!

Merci är nu också fadderbarn, lika begåvad som sin mamma, visar det sig. Han ska bli musiker!

Margareta Wilholm

Vill du vara med och ge BFA-barnen en bättre jul?

BFA - och alla våra fadderbarn och barn i olika biståndsprojekt - behöver ert engagemang och stöd.

Ert fasta generösa stöd går primärt till utbildning och där behoven är störst samt viss matförsörjning. Frågan är nu om ni som har fadderbarn eller som stöttar barn i våra projekt skulle vilja ge ett litet extra bidrag för att förgylla julen för dessa barn? Ni som ännu inte deltar i vår bistånds- och fadderverksamhet är förstås också välkomna med bidrag. BFA och alla våra fadderbarn tar tacksamt emot allt från mindre julgåvor till större donationer. Ni kan bidra till barnens bättre jul genom att skänka pengar till BFA:s bistånds- och fadderverksamhet.

Och du! Julklappstips för den som redan "har allt" - ett gåvokort i form av en get, som sänds till en ensamförsörjande kvinna i Indien eller östra Kongo, eller en trave skolhäften till barnen i FEPAM:s skola i östra Kongo!

Vänd dig till adoption@bfa.se för att beställa gåvokorten.

Vi inom BFA-bistånd/fadder är extra stolta över att vi kan berätta att vi vet hur pengarna används och att de insamlade medlen går oavkortat till dem som behöver vårt stöd.

Kom ihåg att ange vart pengarna skall gå, om du/ni tänker på något särskilt/någon särskild.

Ett stort tack till alla er som stödjer BFA:s fadder- och biståndsarbete!

Många hälsningar från hela BFA genom bistånd/faddergruppen med önskan om en God Jul.

Margareta W, Erna, Isabel, Gunilla, Margareta B, Staffan och Kerstin

Betala in via vårt 90-konto: PG 900272-6
Eller swisha till: 1239002726

Gåvokort

Julen närmar sig och vi vill därför påminna om våra fina gåvokort! Vad ger man till den som redan har allt? Varför inte ge en present som gläder många fler? Varför inte ge bort en get eller ett skolpaket?

- En get kan bli starten på ett helt nytt liv för en kvinna i Kongo eller en familj i Indien. En get kostar 400 kr och hjälper en kvinna/familj med försörjning.
- För 200 kr kan fem barn i Uvira, Kongo Kinshasa få skolmaterial i ett år.

Så fungerar köp av gåvokort:

Du kan välja att betala gåvobeviset/kortet på två olika sätt, postgiro eller Swish.

Kom ihåg att märka din inbetalning med "Get-Kongo", "Get-Indien" eller "Skolmaterial".

Mejla dina uppgifter till adoption@bfa.se

Gåvobeviset får du i ett mejl från oss. Du kan också få gåvokortet per post och handläggnings-tiden för det är cirka 4 dagar.

Gåvobeviset/kortet skickas när betalningen har mottagits.

Betala in via vårt 90-konto: PG 900272-6
Eller swisha till: 1239002726

Har du lust att engagera dig i BFA-barnen?

Vi är en grupp på sju personer som ägnar en del av vår fritid till att hjälpa och stötta barn i världen. Det känns verkligen meningsfullt då vi vet att det arbete vi gör förbättrar levnadsvillkoren för barnen.

Vi vill bli fler och undrar om du känner dig nyfiken på att vara med.

Just nu behöver vi bland annat en som är fadderansvarig. Det arbetet innebär bland annat att du sköter den ekonomiska delen av fadderskapet med autogiro, fakturor och gåvor. Till din hjälp har du fadderadministratörer som sköter kontakten med faddrar och våra utlandskontakter.

Du kommer ingå i vår Biståndsgrupp, ett team som har telefonmöten och träffar regelbundet under året, där vi diskuterar våra projekt och planerar nya projekt. Arbetet bygger på ideell verksamhet.

Vi behöver även fler fadderadministratörer. Kanske är du en av dem?

Hör av dig till Erna Lagerfors:
0709-645669 eller erna.lagerfors@bfa.se
så får du mer information!

Bolivia - Cochabamba

I Bolivia har Barnen framför allt ett projekt som handlar om att ge fattiga barn möjlighet att kunna äta sig mätta när de går i skolan.

TEXT: ISABEL BORRÁS

Arque är ett av Bolivias fattigaste distrikt och ligger några timmar utanför staden Cochabamba. Dit kommer man med bil efter att tagit sig igenom oändligt dåliga vägar. Till skolan Nucleo Educativo "Nataniel Aguirre" kommer barn från hela distriktet. I skolan går det lite drygt 300 barn. Skolans mål är att lära barnen ett yrke så att de får möjlighet att försörja sig när de har gått ut skolan och även kunna bidra till distriktets utveckling. Eftersom många av barnen har en mycket lång väg till skolan, det kan ta flera timmar för vissa av dem, erbjuds eleverna att sova över i skolan under veckorna, som ett slags internat.

För närvarande är det 50 barn som är kvar på skolan från söndag kväll till fredag eftermiddag. Skolan har

dock mycket små möjligheter kunna ge barnen mer än en måltid per dag, vilket är otillräckligt.

BFA har under ett flertal år hjälpt skolan med att skaffa utrustning till undervisningen men har sedan 2017 riktat biståndspengarna till inköp av mat för de elever som bor kvar i skolan under veckorna. Några av de basvaror man köper för biståndspengarna är mjöl, ris, majs, baljväxter och olja.

Under några år har biståndet kunnat öka tack vare privata donationer från svenska familjer. Genom BFA:s 90-konto kan man bidra med hjälp till många av våra biståndsprojekt. Glöm inte att skriva till vad pengarna skall användas.

Eleverna fick egna "kär" till måltiderna.

Skolans rektor övervakar inköpen av mat till skolans elever.

Skolans rektor Doris del Carmen Perez Quispe.

All mat köps i stora förpackningar. Det blir billigare och enklare.

Avsändare:
Barnen Framför Allt
Box 10034
434 21 Kungsbacka

B

Sverige
Porto betalt
Port Payé

*Vi önskar er alla en riktigt
God Jul och Ett
Gott Nytt År!*

Ta hand om varandra och
tack för i år!

Barnen Framför Allt-Adoptioner